

стока, и съ пари ти. Што ште зематъ отъ нея, да купетъ най-потрѣбни ти работи за къщата та. На юдиний си синъ далъ само стока и не му говорилъ ништо повече, а само го испратилъ на пазаръ тъ, като знаелъ, че тоа му синъ, толкова є уменъ и толкова обича татка си, штото самичкъ ште знае, што да прави. Нъ на другий си синъ не можилъ да се надѣва, и като знаелъ, че той ништо неште да направи отъ своя воля и безъ принуждение, пратилъ го подъ нагледване на двама слуги. Двама та братя като продали стоката си, купили все, што є било потрѣбно и се вѣрнали у дома си, и испѣлнили и двама та юднакво поръчката на татка си. Нъ татко имъ юдиний отъ тѣхъ пригърналъ цѣловаль го, като свой миль синъ и го турналъ да обѣдова съ него, а на другий не казалъ юдно „благодаря“ и го пратилъ да обѣдова съ слугити. Какво мислишъ, съ кого отъ синовете си се є докаралъ така. — *Синъ.* То се знае съ онай, който испѣлнилъ дадени ти нему поръчки, подъ нагледване то на слугити. — *Татко.* Добрѣ, нъ и той испѣлни, като брата си своята поръчка! — *Синъ.* Така є, нъ не по своя воля: той и да є искалъ да я испѣлни лошо, не би можилъ отъ нагледницти си слуги. — *Татко.* Имашъ право; сега ти разушишъвашъ, зашто Богъ є далъ на човѣкъ тъ свободна воля, и, като му далъ законъ, далъ му възможность да го испѣлниава и да го не испѣлниава, ако ште. *Нестествени ти* закони, по които се вѣршетъ всичкити юестествени явления, не могатъ да се не испѣлниаватъ; а *нраствени* законъ, който є далъ Богъ на човѣкъ тъ и є израженъ въ Свещеното Писание и въ съвѣтъта на всякой човѣкъ, испѣлниава се отъ човѣкъ тъ *свободно*, отъ любовь камъ Бога и камъ ближний и зашто разумѣва прѣмѣдростъта на божествени ти закони. Ето заштото Господъ надарилъ обичното си създание, човѣкъ тъ, съ разумъ и съ свобода.

Край.